

Maison de l'Iran

Parijs/Paris

Claude Parent, André Bloc, Moshen Foroughi & Heydar Ghiaï-Chamlou

Maison de l'Iran, Cité Internationale Universitaire de Paris: 27D, Boulevard Jourdan, Parijs, Frankrijk/Paris, France
 Architect: Claude Parent, André Bloc, Moshen Foroughi en/and Heydar Ghiaï-Chamlou
 Opdrachtgever/Client: Fondation Farah Pahlavi
 Eigenaar/Owner: Cité Internationale Universitaire de Paris
 Gebruiker/User: Maison de l'Iran,

nu/now: Fondation Avicenne
 Ontwerp/Design: 1961-1967
 Oplevering/Completion: 1969
 Typologie/Typology: toren met galerijontsluiting/tower with gallery access
 Totaal aantal kamers/Total number of rooms: 96 kamers/rooms + 4 gastenverblijven/guest rooms en/and directeurswoning/director's residence

Vloeroppervlak per kamer/Floor area per room: 17 m²
 Aantal bouwlagen/Number of floors: 10
 Gemeenschappelijke voorzieningen/Communal facilities: lobby, multifunctionele ruimten, logeerkamers, sanitair, fietsenkelder, parkeerkelder / lobby, multipurpose rooms, guest rooms, sanitary facilities, basement bicycle storage, basement car park

Bronnen/Sources: Frédéric Migayrou en/and Francis Rambert, *Claude Parent: L'oeuvre construite, l'oeuvre graphique* (Orléans: Editions HYX, 2010), 88-93
 Claude Parent, 'Maison de l'Iran' in: André Bloc en/and Marc Emery (red./eds.), *l'Architecture d'Aujourd'hui*, nr./no. 141 (december/December 1968- januari/January 1969), 47-49

<http://www.frac-centre.fr/collection/collection-art-architecture/index-des-auteurs/projets-64.html?authID=143&ensembleD=361>

Maison de l'Iran is het laatste studentenhuus dat binnen de parkachtige setting van de *Cité Internationale Universitaire* van Parijs werd gerealiseerd. Tussen 1925 en 1968 lieten verschillende landen hier een paviljoen bouwen voor de huisvesting van de eigen studenten. Het meest bekend zijn de paviljoens van Zwitserland en Brazilië (beide van Le Corbusier) en Nederland (Dudok). Wanneer in de vroege jaren 1960 het ontwerp van de oorspronkelijke architecten van het *Maison de l'Iran*, Moshen Foroughi en Heydar Ghiaï-Chamlou, door de gemeente wordt afgekeurd, zoeken zij hulp bij André Bloc, de invloedrijke oprichter van het tijdschrift *l'Architecture d'Aujourd'hui*. Bloc brengt hen in contact met Claude Parent, die juist bezig is voor hem een villa te bouwen in Cap d'Antibes. Parent grijpt deze kans om een prestigieus project in Parijs te realiseren met beide handen aan. Maar ook het ontwerp van Parent weet de bureaucratische obstakels pas te overwinnen, nadat de Shah van Perzië heeft laten weten dat hij bij zijn staatsbezoek aan Frankrijk in 1966 de start van de bouw wenst bij te wonen. Het *Maison de l'Iran* wordt na de oplevering in 1969 al snel een bolwerk van verzet tegen het Perzische regime, dat zich daarop schielijk terugtrekt. In 1972 wordt hier de *Fondation Avicenne* gehuisvest, een stichting die ook onderzoekers en studenten van andere nationaliteiten faciliteert.

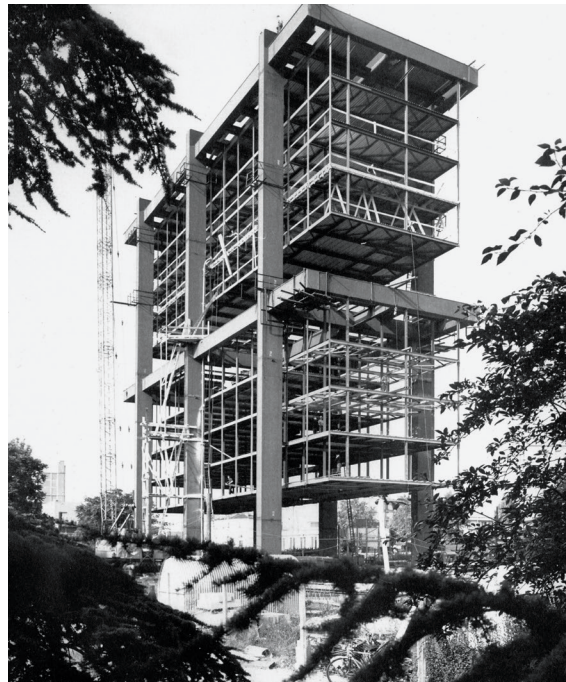
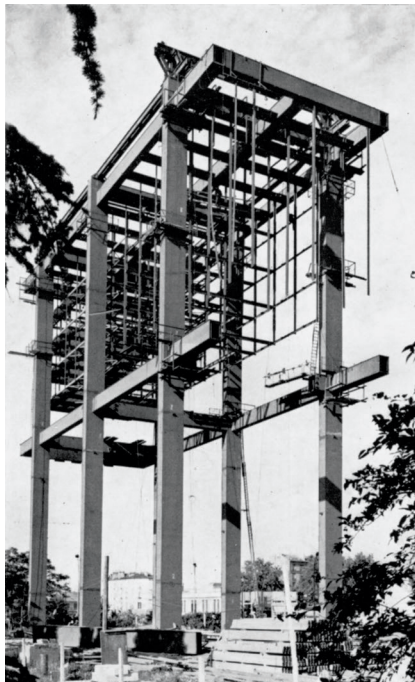
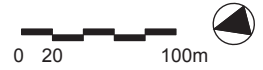
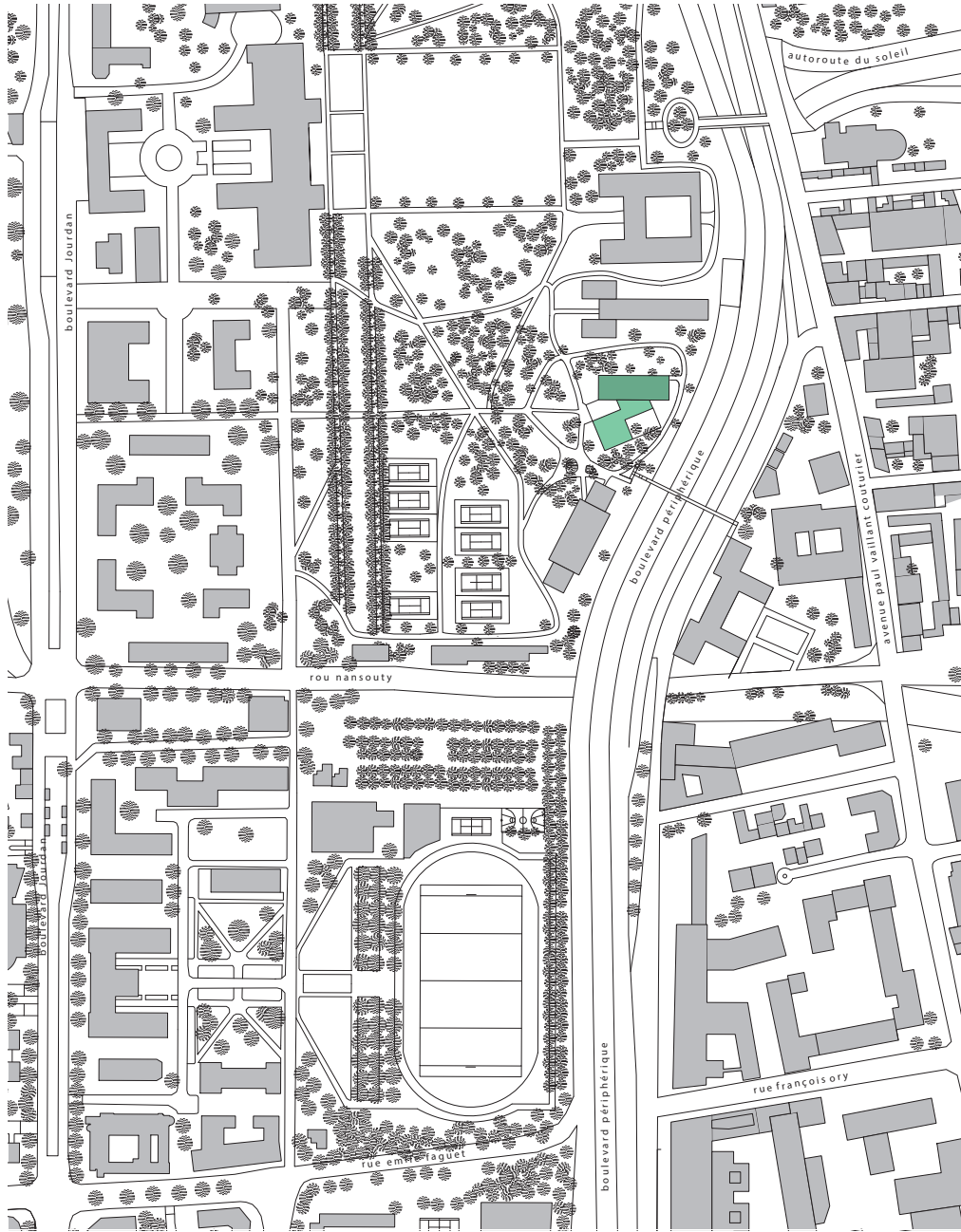
Het ontwerp voor het *Maison de l'Iran* vertoont opvallende overeenkomsten met de villa voor André Bloc. In beide projecten wordt de hoofdconstructie gevormd door een extern staalskelet waarin twee afzonderlijke volumes zijn opgehangen, samen met een opvallend sculpturale trap. Het verschil tussen beide projecten ligt, behalve in het programma, de context en de schaal, vooral in het expliciet brutalistische karakter van het *Maison de l'Iran*. De draagconstructie van de studentenflat bestaat uit drie enorme, dofzwart geschilderde stalen portalen van 38 m hoogte waarin de twee volumes met studentenkamers boven elkaar zijn opgehangen. De gevels van deze volumes laten weinig zien van de kamers: aan de westzijde is de gevel, bestaande uit lichtgrijze gevelcementplaten, geheel gesloten vanwege het verkeerslawaai van de boulevard *Périphérique*; aan de oostzijde liggen de glaspuien van de kamers iets terug achter balkonstroken. De plattegronden van de verdiepingen van de twee volumes zijn eenvoudig: per verdieping liggen er 12 studentenkamers aan een gang met centraal gesitueerde sanitaire voorzieningen en liften.

Tussen de twee volumes met studentenkamers bevindt zich een open ruimte waar het appartement van de beheerder en vier logeerkamers liggen. De gevels van deze onderdelen liggen terug en verspringen, om het onderscheid met de strak geordende standaardkamers zoveel mogelijk te versterken. Op de begane grond bevinden zich gedraaid ten opzichte van de rest van het gebouw de gemeenschappelijke ruimte en de entree in twee volumes, doorboord door de enorme kolommen van de toren. (jz)

Maison de l'Iran was the last student residence to be built within the park-like setting of the *Cité Internationale Universitaire* in Paris, where various countries constructed pavilions between 1925 and 1968 to accommodate their own students. The most well-known pavilions are those from Switzerland and Brazil (both by Le Corbusier) and the Netherlands (Dudok). In the early 1960s, when the design by the original architects of the *Maison de l'Iran*, Moshen Foroughi and Heydar Ghiaï-Chamlou, was not approved by the city council, the architects turned to André Bloc, the influential founder of the magazine *l'Architecture d'Aujourd'hui*, for help. Bloc put them in contact with Claude Parent, who at that time was busy realizing a villa for him in Cape d'Antibes. Parent seized this opportunity to realize a prestigious project in Paris with both hands. In turn, Parent's design only managed to overcome the bureaucratic hurdles after the Shah of Iran announced that he wished to be present at the start of construction during his state visit in 1966. After delivery in 1969, *Maison de l'Iran* quickly became a stronghold of resistance to the Iranian regime, which subsequently withdrew: in 1972 the *Fondation Avicenne* was housed here, a foundation that also facilitates researchers and students of other nationalities.

The design for *Maison de l'Iran* displays remarkable similarities with the villa for André Bloc mentioned earlier: in both projects the main structure is formed by an external steel skeleton in which two separate volumes are suspended, together with a distinctive sculptural staircase. Besides the programme, the context and the scale, the difference between the two projects lies mainly in the explicitly brutalist character of *Maison de l'Iran*. The structure of the student flat consists of three enormous steel portals that are 38 m high and painted matte black, in which the two volumes with student rooms are suspended above each other. The façades of these volumes do not reveal much of the rooms: on the west side, the façade consisting of light-grey façade slabs is completely closed, due to the traffic noise from the Boulevard *Périphérique*. On the east side, the glass fronts of the rooms are set a little back behind strips of balconies. The floor plans of the levels of the two volumes are simple: on each floor there are 12 student rooms situated on a corridor with centrally located sanitary facilities and lifts.

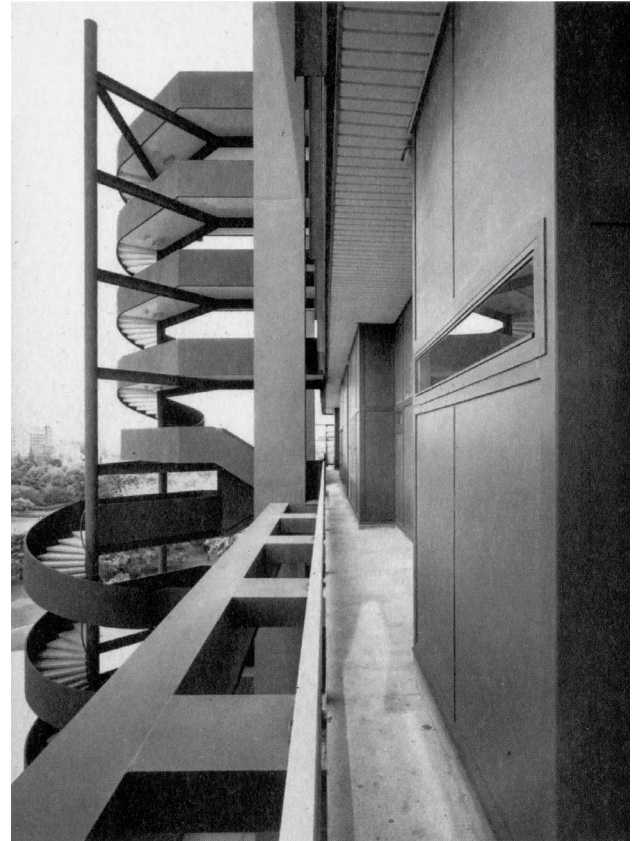
Between the two volumes with student rooms, there is an open space where the warden's apartment and four guest rooms are located. The façades of these components are set back and staggered, to emphasize the contrast with the strict arrangement of the standard rooms as much as possible. On the ground floor – rotated in relation to the rest of the building – are the communal area and the entrance in two volumes, pierced by the enormous columns of the tower. (jz)

Het gebouw in verschillende fasen van constructie
The building in various phases of construction

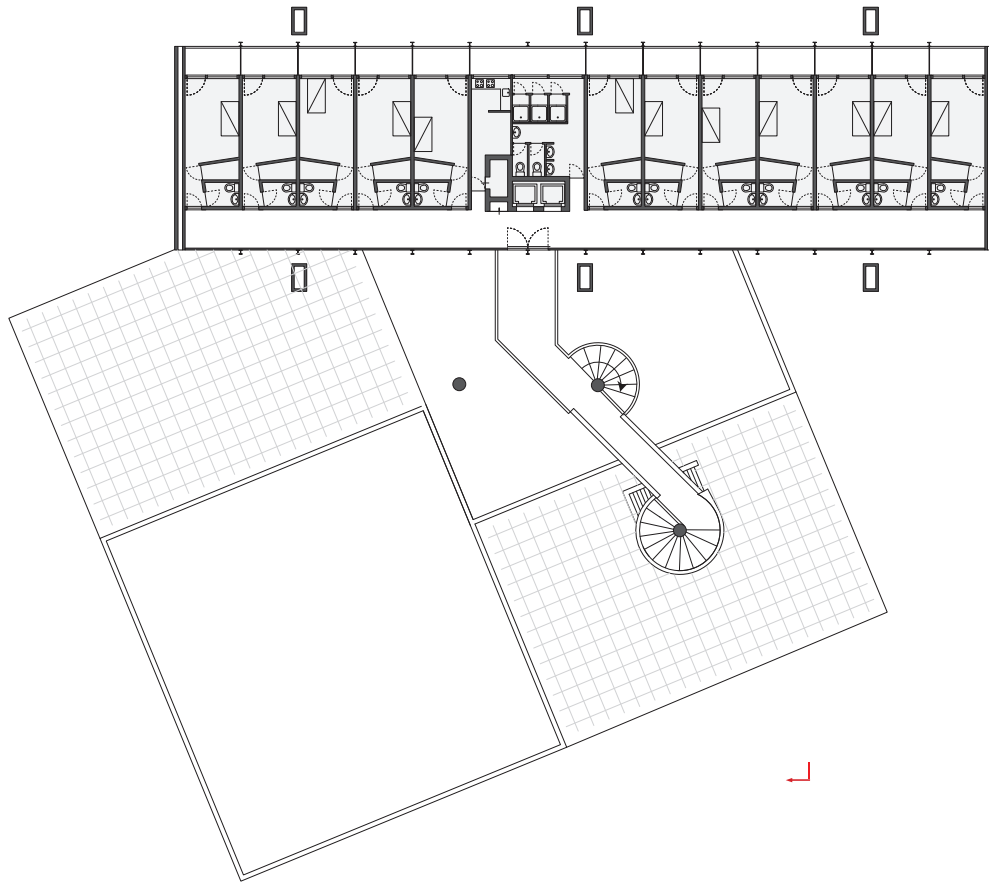
Bordes en trappenhuis
Landing and staircase

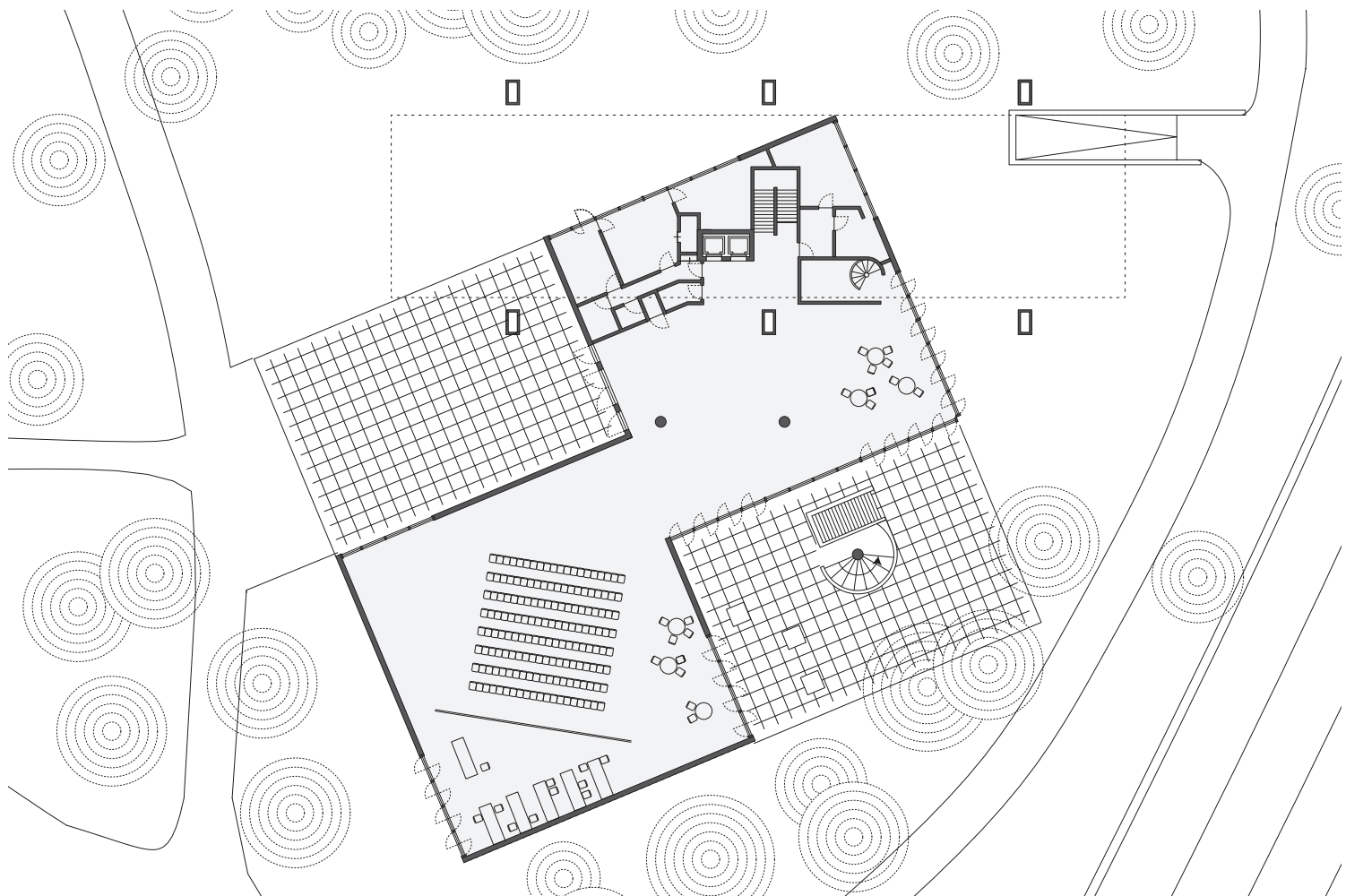
Zicht langs de verspringende volumes op de vijfde verdieping
View along the staggered volumes on the fifth floor

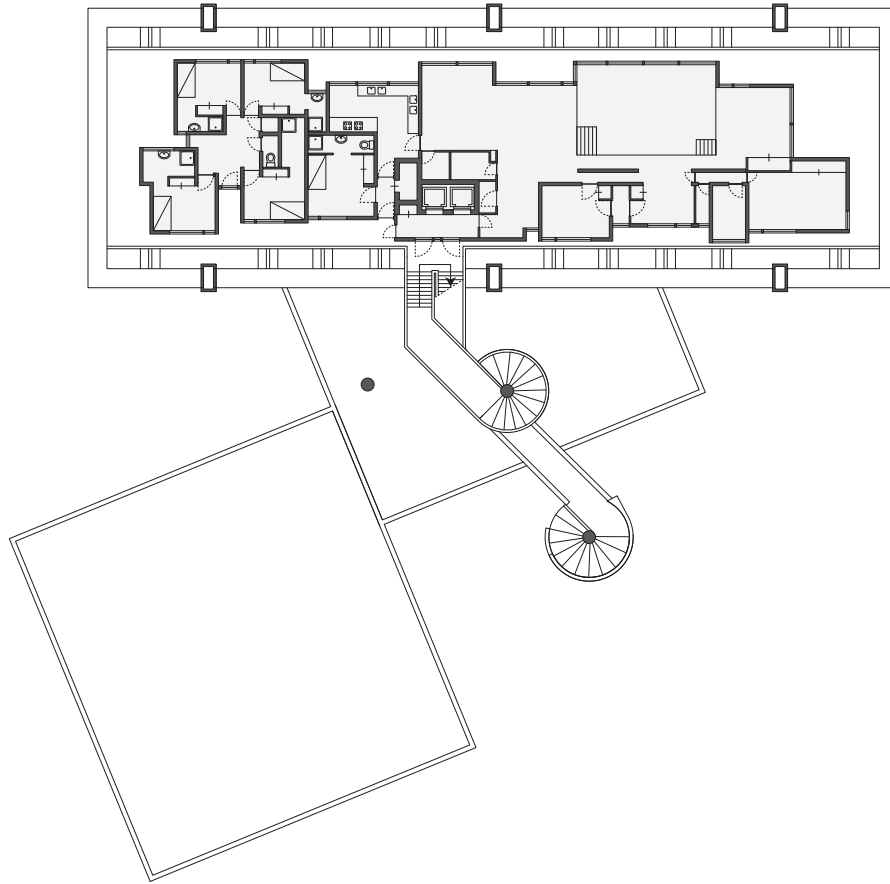
Zicht vanuit het noordwesten over de laagbouw
View from the north-west over the low-rise

Begane grond
Ground floor

Vijfde verdieping
Fifth floor

Dwarsdoorsnede
Cross section

Opgetild boven het landschap
Lifted into space above the landscape

Positie aan de Boulevard Périphérique
Situation on the *Boulevard Périphérique*

Entree kelderverdieping
Entrance basement level

Entreehal
Entrance hall

Zicht vanuit het noordoosten in
het park van de Cité
View from the north-west in the
Cité park

Oostgevel
East wing

